

The Holy See

Üzenet a 2006. évi missziós világnapra

XVI. Benedek pápa

2006. április 29.

„A misszió lelke a szeretet”

Kedves Testvéreim!

1. Ez év október 22-én, vasárnap ünnepeljük a Missziós Világnapot, amely lehetőséget nyújt arra, hogy elmélkedjünk a következő témáról: „*A misszió lelke a szeretet*”. Ha a missziót nem a szeretet vezérli, ha nem egy mélységes, Isten iránti szeretetből fakad, akkor féltő, hogy csupán formális jótékonyági és szociális aktivizmussá redukálódik. Az a szeretet azonban, amellyel Isten éltet minden embert az Evangélium hirdetésének és megtapasztalásának a lelke, és akik ezt befogadják, tanúságot tesznek róla. Isten szeretete, amely életet ad a világnak az a szeretet, amelyet Jézus ajándékozott nekünk, a megváltó Ige, a mennyei Atya irgalmasságának tökéletes képmása.

A megváltás üzenetét János evangélista szavain keresztül lehetne leginkább összefoglalni: „Az Isten szeretete abban nyilvánult meg irántunk, hogy az Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk” (1Jn 4,9). Jézus feltámadása után az apostolokra bízta e szeretetet hirdetését, és az apostolok pünkösdkor, a Szentlélek ereje által lélekben megújulva elkezdtek tanúságot tenni a meghalt és feltámadott Úrról. Attól kezdve az Egyház folytatja ezt a küldetést, mely minden hívő ember számára elengedhetetlen és állandó feladat.

2. Minden keresztény közösség arra hivatott tehát, hogy megismertesse Istent, aki a Szeretet. Hitünknek ezen alapvető titkáról akartam elmélkedni a *Deus caritas est* c. enciklikában is. Isten szeretete átjárja az egész teremtést és az emberi történelmet. Kezdetben az ember a Teremtő

keze által a szeretet gyümölcsként jött létre. A bűn azonban elhomályosította a benne rejlő isteni képmást. A gonosz félrevezette őszüleinket Ádámot és Évát, akiknek az Úrba vetett bizalmuk csökkenni kezdett, és engedtek annak a rosszindulatú kísértésnek, mely szerint az Úr ellenségük és szabadságukban korlátozni akarja őket. Így, az ajándékba kapott isteni szeretettel szemben önmagukat választották gondolván, hogy ily módon megerősíthetik saját akaratuk szabadságát. Ennek az lett a következménye, hogy elvesztették eredeti boldogságukat, és megízlelték a bűn és a halál szomorúságának keserűségét. Az Úristen azonban nem hagyta őket magukra, hanem megígérte nekik és utódaiknak a megváltást, egyszülött Fiának, Jézusnak az eljövételét, aki az idők teljességében kinyilvánítja majd az Atya szeretetét, és amely képes megszabadítani minden emberi teremtményt a gonosz és a halál rabságából. Ezért Krisztusban megkaptuk az örök életet, azaz a Szentháromság életét. Krisztusnak hála, aki a Jó Pásztor, és nem hagyja magára az elveszett bárányt, az embernek mindig meg van az a lehetősége, hogy egységre lépjen Istennel, az irgalmas Atyával, aki kész visszafogadni házába a tékozló fiút. Ennek a szeretetnek - bármilyen meglepő – a kereszt a jele. Krisztus kereszthalála – amint írtam a *Deus caritas est* c. enciklikában – „Kereszthalálában történik meg teljesen Istennek az az önmaga ellen fordulása, melyben önmagát ajándékozza oda, hogy az embert újra fölemelje és megmentse – ez a szeretet legradikálisabb formája. Ezt az igazságot Jézus átszúrt oldalában lehet szemlélni, és belőle kiindulva lehet meghatározni, hogy mi a szeretet. Ebből a látásból találja meg a keresztény ember életének és szeretetének útját” (n.12).

3. Jézus a kínszenvedése előtti éjszakán, amikor tanítványait összegyűjtötte, hogy a húsvétot megünnepeljék, az utolsó vacsorán testamentumként hagyta rájuk a „szeretet új parancsát – *mandatum novum*”: „Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást” (Jn 15,17)! Annak a testvéri szeretetnek a forrása, amelyet az Úr „barátaitól” kér, Isten atyai szeretete. János apostol megjegyzi: „Mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent” (1Jn 4,7). Tehát, ahhoz, hogy Isten szeretetével tudjunk szeretni az szükséges, hogy Őbenne és Őbelőle éljünk: az ember számára Isten az elsődleges „otthon”, és csak az, aki Őbenne él, képes a benne élő isteni szeretet tüzevel „lángra lobbantani” a világot. Vajon nem ezt jelenti-e minden időben az Egyház küldetése? Így már nem nehéz megérteni, hogy a hiteles felhívás a küldetésre, amely az egyházi közösség elsődleges feladata, az Isten iránti szeretet hűségéhez kapcsolódik, és ez vonatkozik minden keresztény emberre, minden helyi közösségre, a részegyházakra és Isten egész népére. Pontosan ebből a tudatosságból, hogy közös a küldetésünk, Krisztus tanítványaiban megszületik egy nagylelkű készség arra, hogy olyan emberi és lelki kezdeményezésekről tegyenek tanúságot, amelyről már szeretett II. János Pál pápa is írt a *Redemptoris missio* kezdetű enciklikában: „a szeretet a misszió mozgatóereje, amely szerint tenni kell vagy éppenséggel nem, változtatni kell vagy nem kell változtatni. Ez az az elv, amelyből minden fakad, és a cél, amely felé minden irányul. Semmi sem helytelen, amely valóban a szeretetért és szeretetből történik” (n.60). Misszionáriusnak lenni nem más, mint teljes szívből Istent szeretni, olyannyira – hogyha szükséges – az életünket is odaadjuk Érte. Napjainkban is sokan vannak papok, szerzetesek, szerzetesnők és világi hívek, akik mártírhalálukkal az iránta való szeretetről tettek tanúságot! Misszionáriusnak lenni nem más, mint minden ember szükségletéhez odahajolni, az irgalmas

szamaritánus módjára, különösen is a legszegényebbekhez és azokhoz, akik a leginkább szükségét szenvednek, hiszen aki Krisztus szívével szeret, az nem keresi a maga hasznát, hanem csakis az Atya dicsőségét és a felebarát javát szolgálja. Ebben rejlik a missziós küldetés apostoli termékenysége, amely túlmutat minden határon és kultúrán, eljut a népekhez és a Föld minden határáig.

4. Kedves Testvéreim! A Missziós Világnap szolgáljon arra, hogy egyre jobban megértsük, hogy a szeretetről szóló tanúságtétel - amely a misszió lelke - mindenkire vonatkozik. Az Evangélium szolgálata nem egy magányos kaland, hanem felelősség, amelyben minden közösség osztozik. Az evangelizáció első soraiban helytállók mellett – és itt elismeréssel gondolok most a misszionáriusokra – sokan vannak gyerekek, fiatalok és felnőttek, akik imádságaikkal és más, sokféle együttműködésükkel már itt a földön hozzájárulnak Isten Országának terjedéséhez. Azt kívánom, hogy ez az együttműködés mindannyiunk hozzájárulásával egyre inkább növekedjen. Ezúton szeretném kifejezni hálámat a Népek Evangelizálásáért felelős Kongregáció és a Pápai Missziós Művek iránt, akik odaadóan fogják össze a világban szétszóródott sokféle törekvéseket. Szűz Mária, aki a kereszt tövében és az utolsó vacsora termében imájával aktívan hozzájárult az egyházi misszió első lépéseéhez, őrizze meg őket feladataikban, és segítse a Krisztusban hívőket, hogy egyre inkább képesek legyenek az igazi szeretetre, és az élő víz forrásaivá váljanak egy lelkiileg kiszáradt világban. Ezt kívánom teljes szívemből, miközben Mindnyájatokra apostoli áldásomat küldöm.

Vatikán, 2006. április 29.

XVI. Benedek pápa

Ebben az évben Magyarországon még 2006. október 29-én, vasárnap ünnepeljük a missziós világnapot, a világegyház azonban idén is egy vasárnapal korábban, október 22-én emlékezik meg a missziókról. A jövő évtől kezdve ez a kettősség megszűnik, akkortól a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia döntése értelmében hazánkban is a világegyház gyakorlata szerint, 2007. október 21-én ünnepeljük a világnapot.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana